

Întrebări din partea cititorilor

1 - Cum trebuie înțeleasă expresia „slujitori ai noului legământ” din 2 Corinteni 3.6? În ce măsură apostolii au fost astfel de slujitori, din moment ce, potrivit cu Evrei 8.8-13 și Evrei 10.16, acest nou legământ este destinat lui Israel? - Cuvântul grecesc pentru „legământ” poate fi tradus și prin „moștenire”?

În primul rând, trebuie remarcat faptul că cuvântul grecesc în cauză nu are niciodată sensul de „moștenire”. Inițial înseamnă o rânduială, o dispoziție testamentară, un *testament* (compară cu Evrei 9.16,17).

În ceea ce privește „noul legământ”, acesta se va realiza în sens literal numai cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda (Ieremia 31.31) sau „în legătură cu ele” (Evrei 8.8). Relația noastră ca și *copii* față de *Tatăl* nu se bazează pe un *legământ*. Cu toate acestea, stăm pe aceeași temelie, pe care va fi stabilit noul legământ, *sângele* lui Isus Hristos (compară cu Matei 26.28; Luca 22.20; 1 Corinteni 11.25; Evrei 13.20). *Mediatorul* acestui nou legământ este din nou Hristos (Evrei 9.15), marele *nostru* Mare Preot, care, nu ca Aaron din vechime, *a intrat* în sanctuarul de aici de jos, ci în locurile cerești de sus, unde ne aflăm acum, după ce perdeaua (adică carnea Sa) a fost ruptă, putem acum să intrăm pe o cale nouă și vie, și astfel să avem parte împreună cu Cel *Înviat* la lucrurile cerești, care sunt acum revelate fără rezerve credinței. Sub vechiul legământ, nici această cale nu era revelată și nici conștiința nu era curățită odată pentru totdeauna în așa fel încât să fie posibilă o intrare cu îndrăzneală în sanctuar. Ambele binecuvântări sunt acum parte a copiilor lui Dumnezeu.

Prin urmare, putem spune că credincioșii din timpul prezent nu sunt introduși (sau sunt introduși doar parțial) în binecuvântările în adevăratul sens al cuvântului ale legământului care urmează să fie stabilit cu Israel și Iuda, că *ei nu fac parte din acest legământ*, dar savurează binecuvântările *spirituale* asociate cu înființarea lui sau pe cele care îl însoțesc. Prin urmare, apostolul adaugă semnificativ: „nu ai literei, ci ai Duhului” [2 Corinteni 3.6]. Cu alte cuvinte, el a vestit sensul spiritual sau gândurile profunde ale lui Dumnezeu, care erau ascunse în umbrele și modelele vechiului legământ și care pot fi înțelese doar prin credință. În timp ce pentru Israel acoperământul de pe inimile lor va fi îndepărtat abia „la întoarcerea lor” la sfârșitul zilelor, odată cu *realizarea* noului legământ, noi contemplăm deja astăzi cu fața descoperită gloria Domnului (compară cu 2 Corinteni 3.12-18).

Remarcabil este și faptul că în pasajul nostru în limba greacă lipsește articolul la cazul genitiv pentru „noul legământ”, astfel încât s-ar putea traduce și astfel: „care ne-a făcut capabili, ca slujitori ai unui nou legământ”, adică slujitori ai acestui legământ în sensul spiritual, nu literal, al cuvântului.

2 - Este fiecare credincios o epistolă a lui Hristos în sensul din 2 Corinteni 3.3, sau doar cei care umblă cu credincioșie? Sau pasajul înseamnă că Adunarea (Biserica) în totalitatea ei sau adunarea dintr-un loc este o epistolă a lui Hristos?

În versetul 2 din capitolul respectiv, apostolul spune despre credincioșii din Corint: „Voi sunteți epistola *noastră*, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii”. Ca urmare a activității apostolului și a colaboratorilor săi, în special a mărturiei sale personale credincioase,

credincioșii din Corint erau o scrisoare vie de recomandare pentru el în lume și către lume. Din mărturisirea și comportamentul complet schimbat al credincioșilor din Corint, oamenii puteau vedea, pe de o parte, cât de mult era pentru el o chestiune de inimă slujirea încredințată apostolului și, pe de altă parte, erau convinși că acești credincioși nu făceau doar o mărturisire exterioară de credință sau semnavă o serie de angajamente și doctrine, oricât de corecte ar fi ele, ci o adevărată lucrare interioară, o reprezentare vie a ceea ce Pavel învăța și susținea.

Mai mult decât atât, apostolul nu avea de gând să spună despre acești oameni, care îi provocaseră atâtea griji și dureri nu cu mult timp înainte, dar care acum îi aduceau alinare și bucurie: „Voi, care v-ați făcut văzuți că sunteți o epistolă a lui Hristos”. Deși slujirea sa fusese mijlocul pentru realizarea acestui fapt, Duhul Sfânt, la fel cum Dumnezeu a scris odinioară *Legea* pentru Israel pe table de piatră, L-a scris pe Hristos pe tablele de carne ale inimilor lor, astfel încât lumea să-L poată citi acum pe Hristos în ei; și acest lucru s-a întâmplat. Apostolul nu spune că ei trebuiau să fie o epistolă a lui Hristos, ci că *erau*; astfel, el vorbește despre o relație existentă, în care ei au fost aduși, nu doar despre o datorie. Este de la sine înțeles că această relație *a inclus și include* și astăzi datoria credincioșilor de a revela conștiințios și cu credință gândul lui Hristos, fie ca adunare, fie ca indivizi, și că un creștin *necredincios* (infidel) nu își îndeplinește această datorie. Ceea ce este scris pe inimile noastre ne plasează sub o responsabilitate serioasă.

3 - Care este diferența dintre semne, minuni (a face minuni) și lucrări de putere? (compară cu Evrei 2.4; Faptele apostolilor 2.22).

Nu este ușor să stabilim această diferență în câteva cuvinte, cu atât mai mult cu cât lucrurile menționate sunt adesea legate între ele în semnificația lor. Doar câteva indicii sunt date mai jos.

„Semnele” sunt caracteristici prin care o persoană sau un lucru este recunoscut; de exemplu, semnele unui apostol, semnele vremurilor, semnele împlinirii veacului, semnele Fiului Omului etc. Astfel, „limbile” erau, de asemenea, un *semn* pentru necredincioși (indiferent dacă acceptau sau nu) că Duhul lui Dumnezeu lucra în credincioși și vestea prin ei mesajul mântuirii pentru *toți* oamenii. Aceste semne constau adesea în semne *miraculoase*, adică erau evenimente sau acțiuni (ca de exemplu în 2 Corinteni 12.12 și în alte pasaje) în care erau revelate puterea și măreția lui Dumnezeu.

„Minunile” (facerea de minuni) sunt fenomene sau acțiuni care nu numai că se abat de la cursul obișnuit al lucrurilor, dar și de la legile naturii, poate încălcându-le direct. Ceea ce este relatat în Faptele apostolilor 9.36-41 era o astfel de „minune” într-un mod foarte special.

„Lucrările de putere” sunt acțiuni în care sunt dezvăluite puteri speciale, care sunt inerente personal sau acordate celui care le face.

Iată câteva exemple: hrănirea celor cinci mii (respectiv, patru mii) a fost atât un *semn* (al prezenței lui Mesia, Împăratul lui Israel, conform Psalm 132.15), cât și o *minune*, în sensul că nu numai că miile au fost hrănite, dar la final a rămas *mult mai multă* pâine decât era disponibilă inițial. O altă dovadă a gloriei Persoanei lui Isus și, prin urmare, tot un *semn*, a fost potolirea furtunii de pe Marea Galileii; dar aici ne putem gândi și la o *faptă de putere*. Furtuna încetase de multe ori să facă ravagii și valurile se potoliseră, dar niciodată nu se mai întâmplase în acest

fel. De aici și întrebarea: „*Cine este acesta?*”. - Evenimentul relatat în Faptele apostolilor 13.8-11 aparține desigur și acestei ultime clase de semne.

În 1 Corinteni 12.28-30 citim în sfârșit despre „puteri miraculoase” și „daruri de vindecări”.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Fragen aus dem Leserkreis*“